

altid vil være begrundet i uforfærdede Omstændigheder. Derimod ses det ikke, at videregaaende Undtagelser fra den Erstatningspligt, der er opstillet som Regel, kunne forsvares.

§ 35 er fastsat, at Fattigvæsenets Erstatningskrav, affet fra de Beløb, der medgaa til en Trængendes Begravelse, skulle staa tilbage for enhver den Paagjældende paahvilende Gjæld, for saa vidt Gjælden hidrører fra Forpligtelser, der ere paadragne for Fattigunderstøttelsens Ydelse, idet der ikke skønnes at være tilstrækkelig Anledning til paa Fattigvæsenets Bekostning at begunstige dem, der maatte mene at finde deres Regning ved at give Kredit til Personer, der allerede ere faldne Fattigvæsenet til Byrde.

Den i Danske Lovs 2—19—13 og Forordning af 5te December 1749 begrundede Arveret efter Lemmer i de under Fattigvæsenets Bestyrelse staaende Hospitaller er ophævet ved § 36; i Overensstemmelse med hvad der formentlig maa erkendes, at Billighed i høi Grad tilsiyer, er det derhos ved nævnte Paragraf fastslaaet, at Fattigvæsenet ingenfinde skal have Ret til hos en Person eller hans Dødsbo at erholde mere end Erstatning for dets Udgifter.

Den i § 37 ommeldte Registreringsret har vel i Praxis været antagen at tilkomme Fattigvæsenet, men der har ikke for samme kunnet paavises nogen bestemt Lovhjemmel.

Til Kapitel V.

§ 42 er det overensstemmende med de gjældende Regler bestemt, at der, naar en Person melder sig som trængende, skal optages en skriftlig Afhøring over ham til Konstatering af hans Trang og Forsørgelses hjem. For at modvirke Omgaaelser og Misbrug og for at opnaa større Garanti for, at Indholdet er overensstemmende med Sandheden, skal Afhøringen dateres og forsynes med Underskrift saavel af den, der har optaget samme, som saavidt mulig ogsaa af den Trængende selv. Naar det er fastsat, at Undladelse af at optage Afhøringen medfører Fortabelse af Retten til Erstatning, forsaavidt Fattigbestyrelsen ikke paa anden Maade fyldestgørende kan godtgjøre, at den Paagjældende virkelig var trængende til Fattighjælp, er det ligeledes overensstemmende med den gjældende Praxis.

§ 43 har man i Overensstemmelse

med det nu gjældende undtaget de Ydelser fra at kunne indrages under Erstatningskravet hos Forsørgelseskommunen, der som Gjenstand for Pligtarbejde eller af anden Grund ikke behøve at medføre Udgift for Opholdskommunens Kasse.

Da den Understøttelse, der ikke er Gjenstatning for Erstatning, ifølge § 16 første Stykke ikke afbrøder den Understøttedes Erhvervelse af Forsørgelses hjem i Opholdskommunen, har man derhos fra Erstatningsforpligtelsen undtaget Vederlag og Dagpenge til Læger og Jordemødre. Herved raades der, som ovenfor bemærket, for en Del Bød paa Ophævelsen af Lov af 24de Januar 1844 § 13 og Bl. af 29de December 1829, ligesom der for Lægehonorarers Vedkommende opnaaes Ensartethed i Forholdene i Kjøbenhavn og udenfor samme, for saavidt som Kjøbenhavns Kommune efter den gjældende Ret kan forlange Refusion af saadant Honorar, hvilket derimod ikke er Tilfældet udenfor Kjøbenhavn, hvor Distriktslægen kan benyttes.

Da det væsentligste Middel til at udfinde en Persons Forsørgelseskommune høves i hans personlige Forklaring, og da det under Brevvevling mellem Kommunerne angaaende den Trængendes Anerkjendelse stadiig hænder, at han maa afæfres yderligere Forklaring til Suppleringsafdet af ham til Afhøringen meddelte, er der ved § 49 givet den Fattigbestyrelse, der har understøttet ham, et Middel i Hænde til at sikre sig, at den holdes bekendt med, hvor han opholder sig.

Reglen i § 51 om Opholds- og Forsørgelseskommunens Afgang til at forlange Fattige hjemsendte indeholder forsaavidt ikke nogen Afvigelse fra, hvad der er gjældende, som de nævnte Kommuner pasaa nu have den ommeldte Ret, naar den Understøttelse, der ydes en Trængende, ikke maa betragtes som blot midlertidig. Paa Grund af den særdeles indgribende Betydning, den Kommunerne i den omhandlede Henseende tilkommende Ret har for de paagjældende Personer, er det imidlertid anset ønskeligt at give nærmere Bestemmelser til Vejledning for, naar en Sjælv kan berettige til Hjemsendelse. Disse Bestemmelser ville vel i visse Retninger indskrænke Kommunerne Besøielse i saa Henseende, men da Erfaringen har vist, at Fattigbestyrelserne ofte paa dette Omraade lade det mangle paa tilstrækkelig Hummanitet over for de Fattige, og da Reglen i § 44 synes at frembyde fuldestgjørende Garanti for, at Forsørgelseskommunens Interesser behørig varetages under den Trængendes Forsørgelse ved Opholdskommunens Foranstaltning, turde